

Cătălina Mustață: „Mă definește optimismul“

Cătălina Mustață șochează prin sinceritate. Este de o modestie dezarmantă, care întâi te fascinează și apoi te smerește. În privirea ei citești o pace deplină. Se mișcă sportiv și dezinvolt, vorbește tuturor, râde; uneori ai impresia că o cunoști dintotdeauna... O întâlnesc pe Cătălina într-o zi de iarnă răzbnătoare și-mi mărturisește, firesc, că tot ce are de spus, speră să spună de pe scenă. Că nu e important ce spune sau ce crede, ci ceea ce face, urmând ca spectatorii să o judece...

Născută sub semnul Scorpionului, pe 19 noiembrie 1967, a absolvit A.T.F. în 1991, la clasa prof. Sandu Manu, cu spectacolul *Cei din urmă* de Maxim Gorki. În același an, la Studioul Casandra, a jucat în *Pe cheiul de vest* de B.M. Koltès (regia, Felix Alexa) și în *Visul de Strindberg* (regia, Cătălina Fernoagă). După absolvire este angajată la Teatrul Mic, fiind distribuită în *Gaițele* de Al. Kirițescu (regia, Florin Zamfirescu), *Jacques și stăpânul său* de Milan Kundera (regia, Petre Bokor) și *Bigamul* de Ray Cooney (regia, Cristian Ioan). La Teatrul Român-American joacă în *Anonimul venețian* de Giuseppe Berto (regia, Florin Zamfirescu).

A jucat în producțiile cinematografice *Cine are dreptate* (regia, Alexandru Tatos), *Harababura* (regia, Geo Saizescu) și *Vulpe vânător* (regia, Stere Gulea).

La T. V. a fost distribuită în piesa *Oglindă* de Dumitru Solomon (regia, Silviu Jicman).

Ce a determinat opțiunea ta pentru teatru?

Nu a fost determinată de nimic, a fost pur și simplu o dorință foarte veche, de când aveam 5 ani, care a persistat. În clasa a VII-a am început să joc și să recit la Școala Populară din Brașov, atunci producându-se, practic, primul impact cu scena.

■ **Deci ai absolvit liceul la Brașov, după care, în urma celei de-a doua încercări, ai reușit la A.T.F. Ce ne poți spune despre anii de facultate?**

Facultatea a fost un travaliu necesar. Am jucat mult atunci, și asta m-a ajutat enorm. În anul II am jucat Cordelia din *Regele Lear*, în regia Andreei Vulpe. Am jucat în ultimul an în trei spectacole. Am avut-o profesoară pe Sandu Manu, care m-a călit foarte tare. Deși în anul IV, la o repetiție, mi-a spus că, dacă o întâlnesc pe stradă, să trec pe celălalt trotuar, pentru a nu fi nevoită să-mi răspundă la salut, țin să spun că este o profesoară minunată, care a știut să mă învețe lucruri extraordinare ce îmi ajută și azi în teatru.

■ **Ce înseamnă pentru tine Teatrul Mic?**

Pentru mine, Teatrul Mic este un teatru mare. Există un colectiv tânăr extraordinar, bun, unit, deschis la proiecte. La Teatrul Mic se armonizează generațiile de actori, ceea ce este ideal. Am jucat destul de mult în cei doi ani de când sunt aici și am avut de învățat câte ceva din fiecare experiență scenică.

■ **Crezi că poate exista o lume fără teatru?**

Eu nu o concep! N-aș putea exista fără teatru, m-am gândit mult timp și cred că aș înnebuni dacă aș face o altă meserie.

■ **Ești un om fericit?**

Da, mai mult decât fericit. Mă consider un om norocos.

■ **Ai trăit succesul?**

Succesul este un rezultat. Pentru mine, până la succes, a fost bucuria de a lucra. Aceasta este o meserie unde poți să nu ai succes întotdeauna... Când mi s-a întâmplat să trăiesc succesul, a fost fantastic, dar recunosc că am învățat mai multe din insucces. Trist este că poți avea succes și fără să-l meriți.

■ **Ce crezi despre viața teatrală din aceste timpuri, în România?**

N-am experiența necesară și nici nu cred că se cade să dau verdicte asupra teatrului. Am văzut spectacole extraordinare, genuri noi, până nu demult inexistente... Ce pot să spun este că se simte nevoia de teatru. Sunt un spectator foarte bun, mă implic imediat în tensiunea spectacolului.

 Piațeta de Goldoni în regia lui Giorgio Strehler la Piccolo Teatro din Milano

În joc este stăpânirea asupra cetății Teba, disputată de fiii lui Oedip, Eteocle și Polinice – sinistră încoronare a profeției paterne ce amenința cu sânge și doliu destinul stirpei sale. Nu întâmplător, tragedia eschiliană se sfârșește acolo unde începe *Antigona* lui Sofocle, dominată de sublima răzvrătire a fiicei preferate a lui Oedip, a cărei sfidare la adresa lui Creon (...) va căpăta, în cursul secolelor, valori politice și umanitare crescânde.

Pe dubla linie a evocării îndurerate și a tragediei in *acto*, a nenorocirii familiale și a conflictului între generații, spectacolul lui Squarzina capătă densitate și demnitate, în armonie cu clarobscururile și sugestiile oculte ce se desprind din folosirea intermitentă a statuilor lui Palladio, mute prezențe de cor antic în iureșul Destinului. În această ramă, sugestivă și magmatică, se materializează aproape în surdina umbre și voci ale unei radiodrame austere și severe, căreia jocul actorilor, pe o gamă diversă de tonalități și intenții, îi aduce o contribuție decisivă de pregnantă și profesionalitate. Cu acel dram de mândră detașare, provenind din costumarea brechtiană în lână cenușie și uniforme soldățești.

■ (În românește de A. G.)

Fragmentele de mai sus au fost extrase din studiul publicat în revista italiană „Cinemasessanta”. Selecția a urmărit să rețină pasajele conținând referiri la nume și titluri familiare și cititorilor români.

 Cătălina Mustață și Florin Zamfirescu în Anonimul venețian de Giuseppe Berto la Teatrul Român-American

■ **Este importantă cultura actorului în elaborarea unui personaj?**

Pentru mine este foarte importantă. Mă pot raporta la mai multe lucruri, experiența e mai vastă.

■ **Ce ne poți spune despre preocupările tale din ultima vreme?**

De curând am tradus un roman, „Moștenitorii” de Harold Robbins, care a și apărut. E o pasiune mai nouă. Mi-a făcut o deosebită plăcere. Am perspective de a continua, dar este în funcție de timpul meu liber.

■ **Ai alte pasiuni?**

Îmi place echitația, am practicat-o la Brașov. În general sportul mă relaxează, îmi place să patinez, să urc pe munte.

■ **Există un rol pe care ți-ai dori foarte mult să îl interpretezi?**

Nu am roluri preferate sau dorite. Am dat probe pentru rolul Ofelia și de-abia când am luat rezultatul pozitiv mi-am dat seama că îmi dorisem acest rol. Ceea ce îmi doresc este să lucrez cu regizori buni. Mi-aș dori mult să fac music-hall, știu să cânt, să dansez... Pe la 6 ani mi-a spus nașa mea că actrițele, tot timpul, în casă, cântă și dansează. De-atunci asta am făcut. Am avut și o experiență la Teatrul Bulandra, fiind distribuită de Miriam Răducanu într-un spectacol de acest gen. Și acum, când plecăm undeva cu mașina, eu și Florin cântăm tot timpul drumului...

■ **Se poate spune că tu și Florin Zamfirescu formați un cuplu reușit atât în viață cât și pe scenă...**

Eu sunt la început, Florin este un om de teatru foarte cunoscut; firește, am de învățat, dar, cum bine știi, suntem în teatre diferite. Bucuria noastră este când ne întâlnim în **Anonimul venețian**, la Teatrul Român-American. Inițial a fost un handicap pentru mine (fiind vorba doar de relația scenică), n-a fost ușor să joc alături de un mare actor. După premiera acestui spectacol, care a avut loc la Brașov, m-am simțit ca o lăuză, deși nu știu cum e să naști... Ce pot să spun este că eu și Florin am vrea să mai jucăm împreună, avem o colaborare extraordinară pe scenă.

■ **Sunteți, deci, un cuplu fericit...**

Da, pot să spun că suntem un cuplu fericit, consolidat prin dragoste, colaborare și înțelegere. Uneori nu ne întâlnim zile întregi din cauza programului infernal de repetiții... Amândoi înțelegem și colaborăm perfect. Ce-ți poți dori mai mult decât înțelegerea necesară din partea partenerului de viață?

■ **Ce sentiment prețuiești cel mai mult?**

Dragostea este sentimentul esențial pentru mine.

■ **Cât este de important pentru o actriță aspectul fizic?**

Cred că mai important decât aspectul fizic, care, cu timpul, se transformă, este ce ai înăuntru.

■ **Te-ai gândit că ai fi putut fi urâtă?**

(Râde.) De ce nu? Cu plăcere. Urâtenia nu există decât înăuntru. Eu prin frumusețe nu o înțeleg pe cea fizică. Există oameni frumoși

foarte urâți, și invers. Și, apoi, doar frumusețea interioară este meritul tău. Aspectul nu este meritul meu, ci al mamei mele și al naturii generoase.

■ **Ce relație este între tine și divinitate?**

Despre asta nu se prea poate vorbi. Cred și mi-e de-ajuns să cred.

■ **Ce caracteristici crezi că te definesc cel mai exact?**

Ce întrebare ciudată! Mă definește optimismul. Și robustețea sufletească.

■ **Te influențează prezența criticilor la premiere?**

Am început prin a fi influențată de părerea criticilor și am sfârșit prin a nu mai citi cronici. Toțmai spre a nu mă lăsa influențată.

■ **Cară este dorința ta cea mai mare?**

Să pot păstra mereu ce am acum.

■ **Ce gândești despre prietenie?**

„Prietenia este o prezență și nu un dor” spunea Nichita... Am puțini prieteni buni și sunt un om care acceptă prietenia ca pe o necesitate. Prefer prietenii puține, dar adevărate.

■ **În ce relație ești cu poezia?**

Eh, a fost o vreme când scriam poezii... Îmi place să recit. La un festival de artă tânără, la Liverpool, am recitat „Luceafărul”, în limba engleză.

■ **Și toată lumea care te-a ascultat, și în România, a fost puternic impresionată...**

Da. În Anglia, două fete, cu lacrimi în ochi, au venit și m-au întrebat cine este Eminescu. Le-am răspuns că Eminescu este, pentru noi, ce este pentru ei Shakespeare...

■ **Putem aștepta un recital semnat Cătălina Mustață?**

Am o propunere din partea Teatrului Român-American – un recital pe care să-l realizez în engleză și română. M-am gândit la un subiect... să-l divulg? Eternul feminin, de la antici la contemporani.

■ **Cu ce gânduri ai început acest an?**

Să duc la bun sfârșit ce am început și mi-aș dori sincer să fac film. Aștept cât mai multe surprize plăcute. Îmi plac surprizele frumoase.

■ **Te rog, în final, să ne spui un vers sau o strofă la care ții foarte mult.**

Îmi amintesc acum un pasaj dintr-o poezie a lui Botta: „Numele meu a fost scris pe o apă, / Care curgea în oceanul înfuriat. / Și-acum plimbându-mă pe plaje aurii. / M-aud chemat...”

• De-abia când am ieșit în stradă, m-a izbit în tâmpile o zi de iarnă cumplită. Se consumase, până în acel moment, o oră fără anotimp.

CLARA MĂRGINEANU